

ปาก

ว.วินิจฉัยกุล

นวนิยายไทย

ปาก ● ว.วินิจฉัยกุล

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : สำนักพิมพ์บำรุงสาส์น, พ.ศ. ๒๕๓๐

พิมพ์ครั้งที่ ๒ : สำนักพิมพ์วิวัฒนา, พ.ศ. ๒๕๓๕

พิมพ์ครั้งที่ ๓ : สำนักพิมพ์ทรีบีส์, พฤษภาคม ๒๕๕๑

พิมพ์ครั้งที่ ๔ : มิถุนายน ๒๕๕๘

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ภาพปก-ออกแบบ : ฟารุต สมัครไทย

ราคา : ๒๘๐ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

ว.วินิจฉัยกุล.

ปาก.-กรุงเทพฯ : อักษรโสภณ, ๒๕๕๘.

๓๘๕ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

๘๕๕.๘๑๓

ISBN 978-974-253-474-5

กองบรรณาธิการ รัชชณ์ ตริธรรมวุฒิกุล ยศวดี เป็นประเสริฐ ดันติมา แซ่ตั้ง
ศิลปกรรม สมยงค์ คงใจ สุทธิรญา เสตรา สารัตน์ วงศาโรจน์
ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์ ถันติ ส่งเสริมสวัสดิ์ ผู้จัดการสำนักพิมพ์ สุดารัตน์ ส่งเสริมสวัสดิ์
พิมพ์และจัดจำหน่าย สำนักพิมพ์ทรีบีส์ ในเครือบริษัทอักษรโสภณ จำกัด
เลขที่ ๕๘ ซอยนาคาศีพท์ (แยก ๕) ถนนสุขุมวิท ๓๖
แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐
โทรศัพท์ ๐-๒๒๕๘-๕๘๕๗, ๐-๒๒๕๘-๕๘๖๑-๒ โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๕๑๓๐

คำนำ

สำนักพิมพ์ตรีปิษฐ์

ไม่ว่าจะ ‘ปากปราศรัยใจเชือดคอ’ ‘ปากว่าตาขยิบ’ หรือ ‘ปากหวาน
กันเปรี้ยว’ ต่างล้วนสัมพันธ์กับใจ

เป็นการสัมพันธ์ในเชิงลบ เป็นการสัมพันธ์ที่ล้วนมีคำว่า ‘แต่’

พุดดีแต่ใจคิดร้าย, พุดอย่างหนึ่งแต่ทำอีกอย่างหนึ่ง, พุดจาอ่อนหวานแต่ไม่
จริงใจ

ทุกคำพุดต่างฉาบเคลือบตัวตนของแต่ละคนดูเช่นขนมหวาน หากแต่ไม่
จุกคิดสักนิดว่า เมื่อรสแห่งความหวานหมดสิ้นอาจย้อนเป็นโทษมากกว่าเป็นคุณ
แต่กระนั้นก็ดีเรายังคงชมชื่น แม้จะรู้ว่าภายใต้น้ำตาลฉาบเคลือบนั้นจะเป็นหอก
แหลมพุ่งซัดทิ่มแทงเมื่อหันหลังให้

ต่างจากคนปากร้ายใจดี อาจพุดไม่ไพเราะเสนาะโสต แต่เปี่ยมด้วยความ
จริงใจ ใจคิดอย่างไรก็พุดออกไปอย่างนั้น เราไม่นิยม เราไม่ชมชื่น เหมือนกับ
ยาขมถ้วยหนึ่งที่คอยหลีกเลี้ยง

คำแต่ละคำที่ออกจาก ‘ปาก’ ของแต่ละคนที่พูดแล้วเป็นเพียงแค่ลมเลิศลอด
ออกมาแล้วจางหายไป แต่สิ่งที่ยังคงอยู่คือเจ้าของถ้อยคำจะให้คนรักหรือชังสุดแล้ว
แต่ผู้ใดจะคิดได้มากกว่ากัน

ว.วินิจฉัยกุล

ปาก

พายฝนตั้งเค้าทะมินมาตั้งแต่หลังเที่ยง บอกให้รู้อย่างไม่มีข้อสงสัยว่า ก่อนค่ำฝนจะต้องกระหน่ำลงมาเช่นเดียวกับที่เป็นมาเช่นนี้สองสามวันแล้ว จนกระทั่งคนในสำนักงานมองผ่านกระจกสีคล้อออกไปด้วยสีหน้าเบื่อหน่ายไปตาม ๆ กัน

“เบื่อไว้ย เย็นนี้เปียกอีกแล้วกู”

ผู้พูดเป็นสาวหน้าแฉล้ม ประจำฝ่ายการเงินของสำนักงานทนายความแห่งนี้ ซึ่งเป็นแห่งที่โด่งดังที่สุดแห่งหนึ่งในจังหวัดก็ได้ แม้ว่าจะก่อกำเนิดได้ไม่นานนัก แต่ความที่เจ้าของเป็นทนายความหนุ่มไฟแรง ฝีมือดี เป็นลูกชายทนายความใหญ่ของจังหวัดที่เกษียณตัวเองจากอาชีพนี้ไปเมื่อปีก่อน ทำให้ก่อความเชื่อถือได้มาก เมื่อลูกชายแยกตัวจากสำนักงานของพ่อมาเริ่มงานของตนเอง ได้รวบรวมเพื่อนหนุ่มสาวที่กระตือรือร้นและฉับไว คล่องแคล่วกับการทำงานมารวมกลุ่มไว้ด้วยกัน

“มึงอยากซื้อรถเครื่องก็เปียกซีวะ อยากจะโชว์เครื่องในแล้วจะมาแหกปากเอากับใคร” คนตอบเป็นชายหนุ่มหน้าเข้ม ผู้ซึ่งเป็นเพื่อนกับสาวคนแรกมาตั้งแต่เรียนอยู่ในมหาวิทยาลัยด้วยกัน แล้วชักชวนกันมาทำงานอยู่สำนักงานแห่งนี้

“กูไม่มีสปอนเซอร์นี้หว่า อ้อยเหยื่อทำอะไรหนักไม่ติดแม่งเซที ว่าง ๆ จะซื้อดมึงแก้ขัดเอาไหมละ”

“อ๊ะ ทำหลายหนแล้วนะเว้ย เก่งจริงก็เอาซี ออย่าเก่งแต่ปาก”

“ปากกูก็เก่ง”

“แก่งแต่่อมไ้ลักรอกไ้ซ่มัยละ” คราวนี้เสียงซัดคอดังมาจากคนที่สาม ซึ่งเป็นสาวเหมือนกันแต่ว่าเป็นฝ่ายธุรกิจ

เมรัยซึ่งนั่งอยู่ในห้องทำงานเดียวกัน ได้ยื่นคำสนทนาโต้ตอบกันอย่างครึกครื้นเช่นนี้แล้ว อดรู้สึกสยดสยองไม่ได้

หล่อนเพิ่งจะเข้ามาทำงานที่นี้ได้ไม่ถึงสามเดือน ยิ่งงงงวยอยู่เหมือนกันกับการปรับตัวให้เข้ากับเพื่อนร่วมงานและการทำงาน เรื่องงานนั้นแม้ยุ่งยากอยู่บ้างในระยะแรกแต่อาศัยที่หล่อนเป็นคนบากบั่น...ก็พอจะเรียนรู้ได้ไม่ยากหรอก จนบัดนี้หัวหน้าใหญ่ของหล่อน ที่ใครๆเรียกว่า ‘ตัวเฮีย’ ก็ยังไม่เคยตำหนิหล่อนแม้แต่ครั้งเดียว

แต่เรื่องที่ทำให้ชินกับวิธีการหยอกล้อ เล่นหัวของหนุ่มสาวที่นั่นะซี หล่อนยังทำใจไม่ได้จนแล้วจนรอด ทั้งที่หล่อนก็ไม่ใช่ผู้หญิงนุมนิมหัวโบราณอะไรจนเกินไป สมัยเรียนหนังสือก็เคยไปกรี๊ดกร๊าดเฝ้าดูนักร้องหล่อๆ หรือกระเช้าเข้าแห่กับหนุ่มต่างโรงเรียนและต่างมหาวิทยาลัยออกถนน

แต่เรื่องการหยอกล้อกันอย่างถึงพริกถึงขิง ไม่ว่าก่อนหรือว่าหลังการกอดคอไปกินเหล้ากันตอนเลิกงานนี้ เมรัยยังทำไม่ได้จนแล้วจนรอด

“อะไร...ชื่อเมรัย ทำไมกินเหล้าไม่เป็น” เพื่อนร่วมงานคนหนึ่งเคยล้อ “ยังสี่เสียดายชื่อแย่”

“ต้องโทษคุณแม่คะ ตอนทีแม่ท้อง...คุณแม่ต้องกินเหล้าถึงจะหายแพ้ คุณพ่อเลยตั้งชื่อเมว่าอย่างนี้”

“โฮ้ย” อีกคนว่า ยื่นแก้วน้ำเหลืองๆ ให้หล่อน “กินเข้าไปไม่ตายหรืออิหนูเอ๊ย เดียวก็ติดใจ เรื่องพรรคย์ยังต้องเจอหนแรกก่อน...ต่อไปก็ง่ายไปเอง”

“เอ มึงพูดเรื่องกินเหล้าหรือว่าเรื่องอื่นวะ” สาวอีกคนสงสัย

“แอฟฟหลายได้หมดวะ ไม่ว่าเรื่องอะไร มันยากแต่หนแรกเท่านั้นแหละ หนต่อไปก็ง่าย...หรือมึงว่าไม่จริง” คนตอบยกคิ้วให้

อ้อ...ลืมบอกว่าผู้ที่กล่าวถ้อยคำเหล่านี้ล้วนเป็นผู้หญิงทั้งนั้น ไม่มีผู้ชายหรือว่ากะเทยปนเข้ามาแม้แต่คนเดียว แล้วสาวเหล่านี้ก็ไม่ใช่สาวเก็บตกตามข้างถนนที่ไหน หากแต่เป็นสาวในที่ทำงานของหล่อน ล้วนแต่มีปริญญาประดับตน มีอาชีพ

ที่มีเกียรติ และมีบิดามารดาที่เป็นหลักเป็นฐานน่านับถืออยู่ในจังหวัดชั้น

เมรัยจึงรู้สึกพะอืดพะอม

แล้วเพื่อนร่วมงานก็เลยพากันเห็นว่า หล่อนเป็นเด็กนอกเหนือจากความ เป็นจริงที่ว่า หล่อนอายุน้อยกว่าพวกเขาทุกคน ความจริงจะว่ากันไปเมรัยก็ไม่ใช่อายุน้อยเสียจนเกิดช่องว่างระหว่างวัย แต่ว่าช่องว่างที่มีนั้น อาจจะเรียกได้ว่า... ช่องว่างระหว่างการอบรม

หล่อนถูกอบรมมาอย่างใดโนเสาร์เต่าล้านปีจากคุณย่าและคุณยาย คุณย่า อยู่ในจังหวัดนี้ คุณยายอยู่ในกรุงเทพฯ คอยรับช่วงการอบรมหล่อนจากคุณย่า เมื่อเมรัยสำเร็จจากโรงเรียนมัธยมในจังหวัดแล้วไปศึกษาต่อที่คณะนิติศาสตร์ใน มหาวิทยาลัยมีชื่อแห่งหนึ่งในเมืองหลวง

หล่อนเป็นคนที่มีหัวดีพอใช้ จึงเรียนจบตามหลักสูตรได้โดยไม่มีปัญหาอะไร ตลอดสี่ปีที่เรียน แล้วก็สอบปริญญาบัตรที่ได้ อลาคุณยายกลับมาบ้านที่จังหวัด เดิม บิดาของหล่อนรับราชการอยู่ในอีกจังหวัดหนึ่งไกลกันนั้น อีกไม่นานท่านก็จะเกษียณ ท่านตั้งใจว่าจะตั้งหลักปักฐานอยู่ที่บ้านเกิดของท่าน จึงอยากจะให้ลูกสาว คนเล็กกลับมาอยู่ด้วยกัน แทนที่จะไปอยู่กับพี่ ๆ ในกรุงเทพฯ หรือระหะหนไปทำงานอยู่ในจังหวัดอื่น

ตอนนี้บ้านใหม่ที่บิดาหล่อนสร้างเอาไว้สำหรับพักผ่อนหลังเกษียณยังไม่เสร็จเรียบร้อยดี ท่านเองก็มาคุมงานไม่ได้มากเพราะว่าต้องอยู่กับงานในหน้าที่ มารดา หล่อนก็มาไปเลี้ยงลูกให้พี่สาวคนรองของเมรัยในกรุงเทพฯ เป็นอันว่าทางบ้านก็ได้ หล่อนนี่แหละ เป็นหัวเรี่ยวหัวแรงคุมคนงานปลูกบ้านร่วมกับคุณย่าของหล่อน

เป็นความสัจจริง เมรัยไม่อยากจะกลับมาอยู่บ้านเดิม หล่อนอยากจะทำกรุงเทพฯ มากกว่า เพราะหลังจากที่ได้สัมผัสแสงสีของความเจริญอยู่หลายปี จังหวัด ที่หล่อนรู้จักมาตั้งแต่เกิดก็กลายเป็นความจืดชืดน่าเบื่อหน่าย ใครจะว่าเป็นจังหวัดใหญ่ก็ช่างเถิด แต่เมรัยรู้สึกว่ามีอำเภอเมืองที่หล่อนอยู่นั้นช่างแคบสันดี เดินไปตาม ถนนไม่ก็สายก็แทบจะทั่วเมือง แล้วชาวบ้านชาวเมืองก็รู้จักกันดี จนน่าวิตก...คือ น่าวิตกว่า ไม่มีเรื่องส่วนตัวเรื่องใดที่จะรอดพ้นหูตาของชาวบ้านไปได้ การซุบซิบ นินทาน่าจะมีมากเป็นเงาตามตัว แล้วสำหรับสาวโสดใหม่เอี่ยมมาจากเมืองหลวง

อย่างเช่นเมรัย หล่อนก็วิตกเอามาก ๆ ว่าหล่อนจะถูกชาวบ้านสนใจในทางที่หล่อนไม่พึงปรารถนา

แต่เมื่อกลับมาบ้านเข้าจริง ๆ เมรัยพบว่าหล่อนล้าหลังกับการพัฒนาในปัจจุบันอยู่ไม่น้อย บ้านเมืองขยายกว้างขึ้น ความทันสมัยไม่มีแพ้ชานเมืองกรุงเทพฯ เพราะว่านี่เป็นจังหวัดที่ใกล้เมืองหลวง พอที่คนจะเดินทางไปทำงานเข้าเย็นกลับได้อย่างไม่ยาก กลิ่นไอของความเจริญทางวัตถุมีมากกว่าเมื่อก่อนแทบว่าหล่อนเองจะตามไม่ทัน

อารมณ์ของเมรัยดีขึ้น เมื่อหล่อนหางานได้ในเดือนแรกที่กลับมา

ถ้าเป็นในเมืองหลวง หล่อนคงจะต้องเดินทางงานจนรองเท้าสึก เดี่ยวนี้งานหาได้ง่ายที่ไหนกันเล่าสำหรับบัณฑิต

แล้วคนที่นั่นเขาก็ออกจะทิ้งหล่อน มากกว่าหล่อนจะประสบ หากว่าทำงานอยู่ในมหานครที่มีคนนับล้าน จนไม่มีใครสนใจใคร

เพื่อนฝูงในที่ทำงาน ก็เป็นคนหนุ่มคนสาวที่ทันสมัย บรรยาการปลอดโปร่ง กระฉับกระเฉง เหมาะสำหรับการเริ่มงาน ทุกคนต้อนรับหล่อนอย่างไม่เกียจจน...คนพวกนี้ไม่จุกจิกจู้จี้คร่ำครืออย่างพวกคนแก่ ทุกคนดูเหมือนจะเห็นชีวิตเป็นสิ่งบันเทิง ไม่มีใครคิดอะไรมาก นอกเวลาทำงานแล้วก็ไม่มีใครเข้ามาสอดรู้สอดเห็นในเรื่องส่วนตัวของหล่อนด้วย

แต่ว่าเวลาทำงาน พวกเขาก็เคร่งครัดเอางานเอาการจนน่าที่ง

มีเรื่องเดียวเท่านั้นแหละ...เรื่องเดียวจริงๆ ที่เป็นหนามค้ำคาอยู่ในความรู้สึกของเมรัย

ยังไม่ทันถึงเวลาเลิกงาน ฝนก็เทลงมา...เสียงคนหลายคนบ่นพึมพำราวกับนัดกันไว้ เมื่อไฟนีออนในสำนักงานดับวูบลง

“นี่ก็แล้วเซียว กูไม่เคยพุดผิด”

“ไอ้ห้...ไฟฟ้าไม่มี แอร์ก็ไม่มี แล้วจะให้กูทำงานได้ยังไง”

“พุดจั่งจะโดดเซี่ยมัย...เฮ้อ คอยซึกพัก เห็นท่าไม่ดีกูซึ้งมั่ง”

ฝนยังคงตกอยู่จนกระทั่งห้าโมงครึ่ง แล้วก็ปรอยเหลือเพียงละอองเบา ๆ ให้ความเย็นขึ้นอยู่ทั่วไป เมรัยออกจากสำนักงานเป็นคนสุดท้าย รู้สึกว่าเริ่มจะหนัก

ศิระและครั้นเนื้อครั้นตัวเหมือนจะเป็นไข่

หล่อนเป็นหวัดเก่ง กระทบความเย็นไม่เท่าไรก็ได้เรื่อง แม้แต่ว่าอาบน้ำเย็น ในตอนค่ำก็เป็นหวัดอย่างง่ายตายเสียแล้ว เข้าวันไหนอากาศครึ้มหนอยก็พานจะ คัดจุมูก แต่ว่ามันก็ไม่หนักหนาจนถึงกับเป็นอุปสรรคการเรียน หรือการทำงาน หล่อนจึงทนเอาบ้าง ซื่อยากินเองบ้างตามสะดวก

มีระยะหลังนี้แหละที่เมรยารู้สึกว่าอาการหวัดของหล่อนเริ่มเรื้อรัง จนหล่อน เกิดความรำคาญ บางทียาที่กินอาจจะไม่ถูกกับโรคของหล่อน หรือว่าหล่อนมี อาการตื้อยา...หล่อนคงจะต้องไปปรึกษากับแพทย์เสียให้ถูกแบบแผนเสียละกรรมัง

ศลี...ฝ่ายการเงินที่พูดเก่งสลับเป็นไฟแลบคนนั้นแหละ ที่ออกความเห็นกับ เมรยว่า

“อาจไม่ใช่หวัดมั้ง เห็นเป็นหวัดเก่งจังเลยอีหนู อาจจะแพ้อากาศก็ได้ ถ้า ใจก็แวะไปที่คลินิกใกล้ ๆ กันนี่ก็ดีนะ หมอเขาเก่งออก...แถมเป็นหมอหูคอจมูก เรื่อง ภูมิแพ้ที่แก้ก็เก่งไม่เบาเชียวะ”

“ไม่เบาได้ระอะ เตียวเป็นนี่” อีกคนขัดคอ

นี่ละ...วิธีขัดคอกระซำเข้าแย้แย้ของคนในสำนักงาน ขนาดนั้นนับว่าเบาบางที่สุด เพราะปกติแล้วเรื่องที่พวกเขาโปรดปรานที่สุดมักจะเป็นเรื่องที่วนเวียนอยู่กับอวัยวะ ส่วนที่ต่ำกว่าเอวลงไป มากกว่าจะล้อกันอย่างธรรมดา

วันนี้เมรยมีเวลาว่าง ไม่มีประโยชน์อะไรที่จะเดินทางร่วมร่ำฝนไปจนกว่าจะถึง หรือว่าถ้าขึ้นรถประจำทางหล่อนก็ต้องเดินเข้าซอยไปอีกกว่าจะถึงบ้านคุณย่า ดีไม่ดี จะจับไข้ตัวร้อนเอาเสียก่อนถึงที่หมาย แล้วพรุ่งนี้ก็จะมาทำงานไม่ได้ หล่อนมีธุระ ที่จะต้องติดต่อให้เสร็จพรุ่งนี้เสียด้วย มิฉะนั้น ‘ตัวเฮี้ย’ จะหัวเสียเอาว่าล่าช้า เขา ยิ่งเฮี้ยบจัดอยู่ด้วยเรื่องนี้

หล่อนนगर่มออกเดินและได้ชายคาคิกไปอีกเล็กน้อย จนกระทั่งถึงร้านแพทย์ ที่ศลีบอกเอาไว้

ความจริงก็ผ่านมานับครั้งไม่ถ้วนแล้ว แต่ทำไมเคยสนใจจะเข้าไป

ร้านนี้เป็นร้านที่คงจะเปิดได้ไม่นานนัก สีสันที่ฉาบทาไว้จึงใหม่เอี่ยม แก้ว ที่ตั้งอยู่เป็นแถวก็ยังไม่ใหม่ เบาะอ่อนนุ่มนั่งสบาย แสงไฟฟลูออเรสเซนต์จากเพดาน

ส่องแสงเย็นตาลงกระทบเคาน์เตอร์ไม้สีเหลืองอ่อนลายสวย ตลอดจนสาวน้อยประ-
แป้งกระถางใหญ่ที่มุมห้อง และพลุหินอ่อนข้างเสา พื้นหินขัดดูสะอาดเสียจนน่าจะ
นอนได้โดยไม่รังเกียจอะไรเลย

คนใช้นั่งรออยู่แล้วสองคน ไม่นานนัก...เมรียนี่ก็

หล่อนเดินไปที่เคาน์เตอร์ ซึ่งมีเด็กสาวคนหนึ่งทำหน้าที่หยิบบัตรและยาส่ง
ให้คนไข้ ส่วนคนที่จ่ายยาเป็นนางพยาบาล...ยังคงแต่งกายด้วยเครื่องแบบสีขาว เป็น
ผู้หญิงวัยสี่สิบเศษ ท่าทางคล่องแคล่ว และโอภาปราศรัย พอเห็นหล่อนก็ยิ้มให้
เหมือนรู้จักกันมานาน ทั้งที่ไม่รู้จักกันมาก่อน

“เคยมาไหมคะ?” หล่อนถาม สำเนียงพูดของหล่อนมีสำเนียงท้องถิ่นปน
อยู่เล็กน้อย

“ไม่เคยค่ะ” เมรียรู้สึกใจชื้นขึ้น บอกรับตัวเองว่าพยาบาลของคลินิกแห่งนี้มี
มนุษย์สัมพันธ์ดีพอใช้

ปกติแล้วเมรียไม่ชอบไปหาหมอหรือพยาบาล หล่อนเป็นโรคกลัวบุคคลทั้ง
สองประเภทไม่น้อยไปกว่ากลัวครูดุๆ สมัยที่หล่อนยังเด็ก ทั้งนี้เพราะว่าคุณยาย
ของหล่อนเคยป่วยหล่อนพาไปโรงพยาบาลอย่างทุลักทุเล แล้วถูกนางพยาบาลที่นั่น
เอ็ดเอาๆ จนหล่อนแทบจะจับไข้ไปอีกคน ซ้ำหมอบางคนก็ยังทำหน้าที่เคร่งกับหล่อน
เหมือนกบอียากจะจับหล่อนขึ้นเตียงแล้วเนื้อเนียนตบไตใส่ฟุงออกมาง่ายๆ เพียงแต่
หล่อนปวดท้องไม่มากนัก

แต่ว่าคลินิกนี้ทำให้หล่อนใจชื้นขึ้นมากทีเดียว

“ขอชื่อด้วยนะคะ น้อง” นางพยาบาลผู้ใจดีคนนั้นพูดต่อไป พลังหยิบ
กระดาษแข็งสีขาวที่เป็นแผ่นบันทึกประวัติคนไข้ขึ้นมา ตั้งท่าจะจด

“เมรีย พี่เพชรค่ะ” เมรียบอกเบาๆ แล้วบอกตัวสะกดให้ซ้ำๆ ชื่อของ
หล่อนไม่ใช่ชื่อที่มีตัวสะกดซับซ้อนแต่ก็แปลกที่ไม่มีใครค่อยสะกดได้ง่ายนัก

“คอยเดี๋ยวนะคะ” อีกฝ่ายหนึ่งยิ้มให้หล่อนอย่างเป็นกันเอง แล้วถือแผ่น
กระดาษนั้นเข้าไปในห้องตรวจโรคที่อยู่ถัดไป

เมรียคอยอยู่ไม่นาน หล่อนได้ยินเสียงโต้ตอบระหว่างแพทย์กับคนไข้ดังแว่ว
ออกมาจนได้ยินโดยไม่ได้ตั้งใจ ได้ยินเสียงผู้หญิงซึ่งคงเป็นมารดาของเด็กน้อยอธิบาย

อาการป่วยของลูกตน เสียงเด็กร้องเหมือนตื่นนอนไม่ยอมให้จับ แล้วก็มีเสียงทุ้ม ๆ นั้นปลอบเด็กอย่างอ่อนโยน

เออ...หมอคนนี่ชื่ออะไร หล่อนก็ไม่ทันได้ดู

หล่อนรู้สึกว่าจะชอบฟังเสียงแบบนี้ อย่างน้อยเสียงที่บอกความปรานีนั้นนั้นก็ทำให้สบายใจที่จะได้ยิน ทำให้เห็นว่าภาพว่าหมอคนนี่คงจะมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีไม่แพ้นางพยาบาลสาวใหญ่คนนั้น สงสัยว่าเขาคงเป็นสามีของหล่อน คงจะใช้ หล่อนคงเป็นเจ้าของร้านนี้เอง ไม่ใช่ลูกจ้างจึงได้พูดจากับคนไข้เป็นอย่างดี

“คุณเมรียคะ” เด็กสาวที่ทำงานอยู่ในร้านออกมาเรียกชื่อหล่อน หลังจากคนไข้สาวคนที่รออยู่ออกไป

เมรียรับบัตรมาจากเด็กสาว ก้าวเข้าไปในห้องตรวจโรค ผู้ชายในเสื้อกาวน์สีขาวหันมาจากโต๊ะทำงานที่เขาั่งลงเขียนอะไรง่วนอยู่ แล้วรับไหว้หล่อน

“เป็นอะไรหรือครับ?” เสียงเขาบอกความเป็นกันเอง

เมรียนั่งลงบนเก้าอี้ตรงหน้า หล่อนเพิ่งสังเกตเห็นว่านายแพทย์คนนี้เป็นชายหนุ่ม...หนุ่มกว่าพยาบาลสาวใหญ่คนนั้นมาก แล้วเป็นแพทย์หนุ่มที่หน้าตาเข้าที่ไม่น้อยเลยทีเดียว ดูสะอาดสะอ้านเกลี้ยงเกลา เหมือนกับว่าเขาอาบน้ำชำระกายด้วยน้ำยาฆ่าเชื้อโรคอยู่เป็นประจำ ความสะอาดนั้นกระจายไปตลอดถึงเสื้อสีขาวสะอาดเรียบ มือที่มีผิวสีอ่อนและเล็บตัดเรียบ จนถึงเท้าที่สวมรองเท้าขัดมันปลาบ

เขาไม่ได้สวมแว่น แต่ว่ามีแว่นสายตาที่กระจกใสสะอาดเป็นประกายวางอยู่บนโต๊ะตรงหน้าเขา

เขากลามอาการหล่อน แล้วฟังอย่างเอาใจใส่เมื่อหล่อนเริ่มเล่าให้ฟัง สลับด้วยการซักถามอาการอย่างละเอียดเป็นบางครั้ง

เขาบอกหล่อนว่า หล่อนน่าจะแพ้อากาศมากกว่าเป็นหวัดอย่างธรรมดา และเขาก็ตรวจคอหล่อนก่อนจะจ่ายยามาให้ แล้วบอกด้วยว่าหล่อนควรได้รับการรักษาเป็นประจำ

“ระหว่างนี้ ก็ให้ระวังตัวอย่างคนเป็นหวัดธรรมดา อย่าทานน้ำเย็น หรือกระທความเย็นโดยไม่จำเป็นนะครับ อย่างพัดลมอย่างจี้...”

เมรียพึมพำรับคำ หล่อนไม่อยากจะเข้าข้างตนเองแต่รู้สึกว่ายายตาของ

แพทย์หนุ่มคนนี้มองหล่อนอย่างสนใจไม่น้อย ความจริงเมรียเองก็รู้ว่าตัวเองเป็นผู้หญิงที่เข้าที...ถึงหล่อนไม่สวยจนกระทั่งได้เป็นนางงามหรือขวัญใจการประกวดที่ไหน แต่เมื่อเล่นละครโรงเรียน หล่อนก็เป็นตัวนางเอกมาตลอด

ครูที่คัดเลือกหล่อนบอกว่า

“หน้าตาอย่างเธอนี้เล่นเป็นผู้ร้ายไม่ได้ หน้าตาชื่อเกินไป”

เมรียถือว่าเป็นคำชม เพราะหล่อนเป็นคนร่างเล็กบอบบาง จนดูเหมือนว่าเตี้ยกว่าความสูงหนึ่งร้อยหกสิบเซนติเมตรอย่างน้อยก็สิบเซนติ ดวงหน้าของหล่อนเป็นรูปหัวใจ คือคางแหลมและมีสันแก้มน้อยๆ พอที่รูปหน้านั้นจะไม่แบนจนเกินไป

นอกจากนี้รูปร่างของหล่อนยังคล้ายสาวชาวอาทิตย์อุทัย คือมีจมูกโด่งยาว เป็นรูปโค้งน้อยๆ และริมฝีปากบางจิ้มลิ้ม ส่วนนัยน์ตานั้นเมื่อก่อนเป็นจุดอ่อนของเมรีย เพราะว่ามันยาวเรียวยาวมาก...ซ้ำเปลือกตาก็หนักไปหน่อยจนกลายเป็นนัยน์ตาชั้นเดียว

ความจริงดวงตาของหล่อนไม่ถึงกับเล็ก หรือว่าหยาบ เพียงแต่ยาวเรียวยาว ส่งรูปร่างของหล่อนให้เหมาะกับการสวมกิโมโนมากขึ้น แต่เมื่อเมรียโตเป็นสาว หล่อนก็เดือดร้อนหนักหนากับเปลือกตาของหล่อน จนมาถอนหายใจอย่างโล่งอกได้เมื่อหล่อนเรียนอยู่เทอมสุดท้าย เพราะคุณยายให้รางวัลที่หล่อนกำลังจะศึกษาจบจนได้ปริญญา ด้วยการออกค่าใช้จ่ายให้หล่อนไปผ่าตัดทำเปลือกตาเป็นสองชั้นได้ตามที่หล่อนรำร้อง

นัยน์ตาหล่อนบวมอยู่ไม่กี่วัน แล้วก็คุ้มกับการที่มีนัยน์ตาสวย...ลึกจนสามารถระบายสีเปลือกตาได้น่าดู และใหญ่ยาวกว่าเดิมอย่างเห็นได้ชัด

เมรียไม่ได้เข้าข้างตัวเอง นัยน์ตาสองชั้นทำให้หล่อนดูสวยขึ้นกว่าเก่า ข้อนี้ก็เป็นอีกข้อหนึ่งที่หล่อนอยากจะทำอยู่กรุงเทพฯ ถ้าหากว่าอยู่ที่นี้ใครเล่าจะชื่นชมกับความสวยของหล่อน มิตรสหายที่คุ้นเคยกันก็อยู่ในเมืองหลวงทั้งสิ้น รวมทั้งชายหนุ่มที่น่าสนใจอีกทั้งหลายแหล่งด้วย

กลับมายู่ที่จังหวัดเดิมเพียงไม่กี่เดือน เมรียรู้จักกับชายหนุ่มหลายคน แต่ว่าไม่เคยสนใจเลยจนคนเดียว

เพิ่งมีหมอมหนุ่มคนนี้แหละ ที่หล่อนรู้สึกว่าเป็นผู้ชายที่ตรงตาม ‘สเป็ค’ ของ

หล่อน

เสียอย่างเดียว เขาอาจจะมีภรรยาแล้วก็ได้ นางพยาบาลสาวใหญ่คนนั้น
นั้นไง ถึงแก่กว่าเขาก็ไม่แปลก...ทำไมจะไม่มี...ภรรยาที่อายุมากกว่าสามีหลายปี
แล้วภรรยาประเภทนี้ ชี้ห้องยาบอกใครเชียว...เมรียไม่อยากจะเสี่ยงกับปาก
ชาวบ้าน

เรื่องที่จะสืบรู้เกี่ยวกับหมอคคนนั้นเป็นเรื่องไม่ยากอย่างที่เมรียเคยนึกอยู่แล้ว
ว่า ชาวบ้านที่นี้รู้จักกันดีจนน่าวิตก

เพียงกลับมาถึงบ้าน พอถึงเวลากินอาหารเย็นก็บอกเล่าให้คุณย่าฟังว่า
หล่อนเป็นโรคแพ้อากาศเลยไปหาหมอคคนที่อยู่ใกล้ที่ทำงาน หล่อนเหลียวดูชื่อก่อน
จะออกมาจากร้านว่าเขาชื่อหมออรุส พอได้ฟังคุณย่าก็ร้องอ้อออกมาอย่างรู้จักดี

“อ้อ หมอคคนนี้เอง ย่ารู้จัก เป็นคนกรุงเทพฯ นะ แต่ว่ามาประจำอยู่ที่
โรงพยาบาลหลายปีแล้วนี่ แก่ดี...หมอคคนนี้ คราวหน้าหนูไปรักษาจะแกบอกแกชี้
ว่าเป็นหลานย่า คุณหมอรูจักย่าดี”

“แล้วพยาบาลคนที่อยู่ที่คลินิกคุณหมอ คุณย่ารู้จักไหมคะ” เมรียเลียบเคียง
ต่อไปอย่างฉลาด “ใจดีใจดีค่ะ พุดจาเป็นกันเองดีจัง”

“โธ่ ทำไมจะไม่รู้จัก ก็แม่แสงศรีโง่งล่ะ เมื่อก่อนเขาเคยทำงานอยู่กับหมอ
สมโรจน์ พอหมอสมาโรจน์เขาย้ายไปได้ เขาก็เลยมาทำงานกับหมออรุส...แม่แสงศรี
เขาเป็นลูกคุณนายแยม เมียศึกษาคนก่อน ถ้าเจอเขาก็บอกว่าเป็นหลานย่านะ
คุณนายแยมกับย่าเป็นขาไฟกัน รู้จักกันดี”

“คุณแสงศรีเป็นภรรยาของหมออรุสใช่ไหมคะ?”

“ใช่” เสียงร้องของคุณย่าทำให้ใจของเมรียซึ้นซึ้นอีกเป็นกอง “ไม่ใช่ แม่
แสงศรีนะลูกเขาโตแล้ว ตัวเขาเป็นทหารอยู่ที่โคราช หมออรุสแกยังไม่เมียหรือ
อยู่เมื่อนี้มาเป็นนมเป็นนาน ไม่เห็นมีสักที”

ขนาดเมืตสนิทเมื่อตอนพลบค่ำ แต่เงาสะท้อนของพื้นถนนยังคงลึนเป็นเงาวับอยู่ในแสงไฟฟ้าจากหน้าตึกแถว เด็กสาวลูกร้างจ้งในร้านเริ่มเลื่อนประตูเหล็กไปร้งเข้าหากัน เพราะว่าเป็นเวลาที่คนไข้กลับกันไปหมดแล้ว แสงศรีน้บเงินจากลึนชักออกมาส่งให้นายแพทย์ หลังจากตรวจสอบจนแน่ใจในจำนวนเงินแล้ว

“วันนี้คนไข้ไม่ค่อยมากนะคะ” หล่อนพูดกับชายหนุ่มเมื่อเขาออกจากห้องด้านในมานั่งพักอยู่บนเก้าอี้ริมฝา “เลยไม่ค่อยเหนื่อย แต่...แหกกลับบ้านตอนน้ีทางเข้าบ้านคงลึนพิลึก”

“เอารถมาหรือเปล่าละ ผมไปส่งให้ก็ได้” อีกฝ่ายว่า “จอดจกรยานยนต์ไว้ใร้านน้ีเอาไหมละ”

“ไม่เป็นไรหรอกคะ บ่นไปอย่างน้ีเอง” แสงศรียิ้มกับเขา

อีกฝ่ายหยิบหนังสือพิมพ์ที่วางอยู่แถวนั้นขึ้นมอ่านพิมพ์ว่า

“ตั้งแต่เข้าเฟ็งจะได้อ่านหนังสือพิมพ์ตอนน้ีเอง เตี่ยวต้องตรวจสอบลาออกมลินเสียหน่อย เผื่อจะถูก เออ...ได้ข่าวว่าปีใหม่น้ีธนาคารจะลดดอกเบียเงินฝากแล้วนะ พี่แสง ผมก็ยั้งตัดสินใจไม่ถูกเลยว่ จะย้ายไปเข้าทรัสต์ตีใหม่...เพราะดอกเบียต่างกันตั้งสามสี่เปอร์เซนต์”

แสงศรีไม่มีคำตอบ หล่อนนำเงินออกมาส่งให้ชายหนุ่ม ใจก็นึกถึงทางบ้านที่ป่านนี้ลูกสาวคนโตคงจะเตรียมต้มข้าวต้มไว้ให้เรียบริ้อยแล้ว พอนึกอย่างน้ีก็ถามเขาว่

“หมอไม่ทิวหรือคะ ฝนตกอย่างนี้ตลาดจะเหลืออยู่ที่เจ้าก็ไม่ทราบ เตียวไม่มีอะไรทาน”

อีกฝ่ายยังคงหน้าเนื่อคิ้วขมวดอยู่กับการตรวจสอบลากออมสิน สีหน้าบอกว่าเขาไม่ได้ยินคำพูดของหล่อนแม้แต่น้อย แสงศรีก็เลยเลิกพูด บอกเพียงว่า

“พี่ไปก่อนนะคะ”

ชายหนุ่มเงยหน้าขึ้นจากหนังสือพิมพ์ ยิ้มให้หล่อน

“ชะ สวัสดิ์ อ้อ...พี่แสง เรื่องยาที่คุณนายมณีแกบอกว่าจะมาเอา วันนี้แกมาเอาไปเรียบร้อยแล้วหรือยัง เห็นแกบ่นว่าแกโอดมาหลายวันแล้ว”

“ลูกสาวมาเอาไปแล้วละคะ ตอนเขามาพี่เข้าไปบอกหมอแล้วนี่คะ...หมอบอกว่าไม่ต้องหรอก ให้เอายาไปเลยลืมไปแล้วหรือ?”

“อ้าว...ขอโทษที ลืมเสียสนิท ตอนนั้นกำลังยุ่งๆเรื่องฉิดยาคนไข้”

“ลูกสาวคุณนายแกแต่งตัวสวยเชียวคะ อุดสำหามาเอายาถึงที่นี่ หมอจะพูดกับแกหน่อยก็ได้”

น้ำเสียงของแสงศรีบอกให้รู้ว่าเข้าเล่น แต่อีกฝ่ายก็ทำหน้าที่กระอักกระอ่วน

“อย่าเลย ไม่พบนะดีแล้ว ผมรู้ว่าคุณนายมณีแกคิดยังไง...ลูกสาวแกสวยดีอยู่หรอก แต่ว่า...”

“นี่แล้วเชียวว่าหมอต้องมีข้อแม้” แสงศรีอุบอิบ

“เรียนหนังสือไม่จบนะ เท่าที่รู้มา” อีกฝ่ายพูดเนิบๆ “ออกจากโรงเรียนเสียตั้งๆ กลางคันยังงั้นแหละ เห็นแม่แกตัวว่าลูกเขาสุขภาพไม่ค่อยดี แต่ผมว่าหัวทึบอย่างหนักมากกว่า...เท่าที่รู้มา บ้านนี้ลูกเต้าหัวไม่ดีสักคน พี่ชายของคนนี้ก็เรียนไม่จบเหมือนกัน ส่งไปเรียนที่เมืองนอกตั้งหลายปี กลับมาไม่ได้อะไรเลย ถูกเกณฑ์เป็นพลทหารเสียด้วย...แยะ”

แสงศรีส่ายศีรษะชนิดๆ ด้วยท่าทางอ่อนใจ แต่ก็อดขำไม่ได้

“ที่น้องสาวคุณหมอสมาโรจน์ เขาเรียนจบปริญญาโทคุณหมอก็ไม่ชอบ”

“เรียนเสียแวนหนาตะอะยังงั้น...ไอ้ผมก็แวนหนามาอยู่แล้ว หน้าตาผมก็ไม่เข้าท่า ยิ่งมาเจอหน้าคล้ายๆกัน ผมกลัวว่าถ้ามีลูกสาว ลูกผมจะขายไม่ออกนะซี”

เขาพับหนังสือพิมพ์ ลูกขึ้นยืน บิดตัวเล็กน้อยอย่างเมื่อยขบ

“เฮ้อ...ยังไม่ถูกสักที ปีนี้ไม่มีโชคเลยแฮะ...สลากออมสินผมว่าจะเลิกซื้อแล้วนะ มันเบื่อ”

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ ไม่ได้เล่นหวยสักหน้อย” แสงศรีเหินยมองรอบๆว่าตนเองจะลืมนะอะไรบ้าง หลังจากฉวยถุงใส่ซองกระจุกกระจิกมาหิ้วไว้ในมือขวามีกระเป๋าทิ้งอยู่ในมือซ้าย “พี่ไปนะคะ แหม...ไอ้เรื่องอยากถูกรางวัลนะ อยากถูกไปทำมาค้าขาย คนรวยๆอย่างคุณหมอยังจะเอาเงินไปทำอะไรก็ ต้องคนจนอย่างพี่ซีถึงจะน่าถูกกับเขาบ้าง”

“ผมจะเอาไปปลูกเรือนหอไงล่ะ”

“หาคนมาอยู่ให้ได้เสียก่อนเถอะค่ะ ไม่งั้นเรือนหอเก่าเสียหมดไม่รู้ด้วย”

แสงศรีอยากจะพูดต่อเหมือนกันว่า...หมอก็คงพูดไปอย่างนั้นแหละ เอาเข้าจริงก็ไม่เห็นมีท่าทีว่าจะทำอย่างที่พูด ขาดินนี่ยังไม่พอ ต้องต่อไปถึงชาติหน้าตอนบ่ายๆ จึงจะเจอเนื้อคู่ แต่ก็ไม่อยากพูด เพราะหล่อนรู้ว่าหมออูรลไม่มีคนมีอารมณ์ดีพอที่จะฟังความจริงข้อนี้ได้

แสงศรีเคยทำงานกับหมอมามาแล้วหลายคน แต่ละคนต่างก็มีอะไรแปลกกันออกไป อย่างหมอสมีโรจนนี่ที่เป็นเจ้าของคลินิกคนก่อนนั้นก็นับว่าแปลก ถึงกระนั้นก็ยังไม่เหมือนหมออูรล หมอสมีโรจนนี่เพียงแต่เจ้าชู้จนกระทั่งภรรยาทางกรุงเทพฯ หนีไม่ไหว ต้องมาเลือกแสงศรีเป็นพยาบาลทำงานกับสามีหล่อน พร้อมกับจ่ายค่าจ้างให้สวดส่งดูแลรายงานความเคลื่อนไหวของสามีให้หล่อนรู้ทุกฝีก้าว แสงศรีก็แสนจะลำบากใจ รู้ว่าตัวเองตกอยู่ระหว่างเขาวัวกับเขาควย หมอสมีโรจนนี่ย้ายไปเสียได้หล่อนค่อยโล่งอก

แต่ก็มาเจอเข้ากับหมออูรล

ตอนแรกก็ดีไปอย่างที่เขายังโสด ไม่มีภรรยาตามหึงหวงคนใช้สาวๆ หรือว่าจ้างหล่อนคอยเป็นสายลับ แต่พอทำงานเข้าลึกซึ้ง...ก็เจอความแปลกอีกนั่นแหละ คือหมออูรลนี่เป็นคนที่น่ากลัวอยากจะสละโสดทุกลมหายใจเข้าออก แต่ถึงกระนั้นก็ยังยึดความโสดแน่นเหนียวราวกับเล่นชักเย่ออยู่กับกามเทพโดยไม่มีวันยอมแพ้

ถ้าหมออูรลเป็นชายโสดที่พอใจกับความเป็นโสดของตนเอง ก็คงไม่มีใครเห็น

เป็นเรื่องแปลก...คือสมัยนี้นี่ไม่แปลกแล้ว เพราะเขาอาจจะเหมือนหนุ่มทันสมัยอีกหลายร้อยหลายพัน ที่กลางวันเป็นชายชาตรี แต่ตกกลางคืนไปเป็นแขกประจำของบาร์เกย์เสียเฉยๆ หนุ่มคิงหนุ่มควีนเหล่านี้มีอยู่ทุกอาชีพ

แต่หมออูร์สก็ไม่ใช่หนุ่มประเภทที่กล่าวมานี้ แสงศรีไม่เห็นเลยว่าเขาผิดปกติไปจากผู้ชายธรรมดา แล้วเท่าที่เห็นเขาก็ไม่เคยเข้าไปข้องแวะให้ความสนใจกับเพศเดียวกันมากไปกว่าเพศตรงกันข้าม

พูดกันไปทำไมให้มากความ แสงศรีเห็นว่าความยากของหมออูร์สอยู่ที่ว่าเขาช่างตั้งมาตรฐานการหาเมียเอาไว้อย่างสูงเลิศเกินจะไขว่คว้า ไม่ว่าผู้หญิงคนไหนในเมืองก็ดูต่ำไปหมด หรือไม่มีข้อบกพร่องอย่างไม่น่าจะมี

เพื่อนรุ่นน้องของหมออูร์สแต่งงานกันไปจนมีลูกโตเกือบจะจบชั้นประถม แต่รายนี้ก็ยังไม่ขยับเขยื้อน

แล้วก็เหงานะไม่ใช่ขำไม่เหงา เพราะว่าเมืองนี้เป็นเมืองที่ค่อนข้างสงบเงียบ ถ้าไม่ใช่เพราะมีงานเลี้ยงอะไรกันเป็นพิเศษ พอตกลงคืน ชาวบ้านชาวช่องก็เข้าบ้านอยู่กับครอบครัวกันเงียบหมด สังคมของคนที่นี่ค่อนข้างจะเป็นสังคมในบ้าน หรือในหมู่เครือญาติกันมาก หมออูร์สพลัดมาอยู่ตามลำพังจึงค่อนข้างเหงา

แล้วก็ไม่ชอบเที่ยวเตร่เฮฮา เข้าสังคมกับข้าราชการด้วยกันเสียด้วย

แสงศรีเหลียวมองอีกครั้ง ก่อนที่จะออกมาจากร้าน หมอหนุ่มยังคงนั่งอยู่ที่เดิม อ่านข่าวหนังสือพิมพ์อยู่ด้วยท่าทางใจลอย

คลินิกปิดเรียบริ้อย ลูกจ้างกลับไปแล้ว อูร์สใส่กุญแจเรียบริ้อยก่อนจะเดินมาที่รถยนต์ ที่จอดอยู่ในตรอกเล็กๆ ข้างร้าน

เวลานั้นยังไม่ถึงสามทุ่ม แต่ชาวบ้านที่อยู่ใกล้กันนั้นต่างปิดร้านกันหมดแล้ว มองผ่านประตูเหล็กหน้าร้านเข้าไปเห็นครอบครัวจับกลุ่มกันอยู่หน้าโทรทัศน์ ซึ่งกำลังถึงเวลาละครหลังข่าว ท้องถนนเกือบจะว่างเปล่า ไม่มีรถผ่านมานอกจากรถประจำทางที่มาจากกรุงเทพฯ เลี้ยวหัวมุมถนนมาจอดที่ปลายทางใกล้ตลาด

อากาศที่ชื้นเย็นทำให้ขวนง่วงนอนมากกว่าปกติ...อูร์สก็ยังไม่อยากกลับไปนอนในที่ที่พัก ซึ่งเป็นห้องชุดอยู่ในบริเวณโรงพยาบาล เพราะบางทีกลับเข้านอน คิด

ว่าง่วง...เขาเข้าจริงนัยน์ตาเกิดสว่างขึ้นมายิ่งกว่ากินกาแฟดำ เขาก็ต้องนอนกระสับกระส่ายไปจนค่อนคืน แล้วตื่นขึ้นมาทำงานรับหน้าคนไข้ด้วยอารมณ์ที่ขุ่นมัวยิ่งกว่าปกติ เขาไม่อยากให้เรื่องอย่างนี้เกิดขึ้นบ่อยนัก สงสารคนไข้ที่มารับการรักษาจากเขา

ชายหนุ่มก้าวเข้าประจำที่นั่งคนขับ บิดกุญแจติดเครื่อง...แต่ก่อนที่จะถอยรถออกก็ต้องหยุดนิ่ง ใช้ความคิดอยู่เป็นครู่ว่าจะไปที่ไหนดี ดูชีวิตช่างเปล่าเปลี่ยว...แคว้งคว้างเหมือนใบไม้ร่วงที่ลอยไปตามลม ไม่มีจุดหมายเลยว่าเขาจะสามารถมุ่งหน้าไปได้ ณ ที่ใด

ในที่สุดชายหนุ่มก็ถอนใจยาว...ความรู้สึกเช่นนี้ไม่ได้เกิดเป็นคืนแรก ตรงกันข้ามมันเกิดขึ้นเกือบจะทุกคืนต่างหากเล่า

เขาถอยรถออกจากซอย แต่แทนที่จะเลี้ยวไปตามทางที่ผ่านโรงพยาบาลประจำจังหวัด กลับมุ่งหน้าออกสู่ทางหลวงนอกเมือง

รถที่วิ่งอยู่มักจะเป็นรถสิบล้อเป็นส่วนใหญ่ ไฟหน้าส่องสว่างวูบวาบราวกับยักษ์ตัวมหึมา ครางเสียงกระหึ่มเมื่อเร่งเครื่องจนพื้นถนนสะเทือน

เพียงเร่งความเร็ว...รถยนต์ยุโรปคันใหม่เอี่ยมนั้นก็เหมือนจะติดปีกบิน ล่องลอยไปเหนือพื้นถนนเพียงยี่สิบนาทีต่อมาก็มุ่งหน้ามาถึงอีกอำเภอหนึ่ง ที่อยู่ไม่ห่างจากอำเภอเมืองนัก นับว่าเป็นอำเภอที่เจริญไม่แพ้กัน

โรงแรมสร้างใหม่...สี่ดาวสูงหลายชั้น ตั้งตระหง่านอยู่ปากทางเข้าเมือง บริเวณไม่สู้กว้างนัก แต่ว่าตกแต่งสะอาดเรียบร้อย ด้านล่างจัดเป็นห้องอาหารและค็อกเทลเล้าวันจี่ชั้นหนึ่งของจังหวัด รถยนต์จอดอยู่เรียงรายหลายคัน

โรงแรมแห่งนี้สร้างขึ้นอย่างทันสมัย เมื่อสองสามปีที่ผ่านมา ด้วยความหวังว่าจะเป็นโรงแรมชั้นนำของจังหวัดแม้ว่าไม่ได้อยู่ในอำเภอเมือง แต่เศรษฐกิจที่ซบเซามาตลอดสองสามปี โดยเฉพาะทางด้าน การท่องเที่ยว ทำให้จำต้องดิ้นรนช่วยตนเองด้วยการที่เปิดกิจการด้านอื่นแทรกขึ้นมา แล้วกิจการอะไรก็ไม่ดีเท่าหาผู้หญิงมาบริการลูกค้า...ก็กับการพนัน

บ่อนการพนันอยู่ในชั้นใต้ดิน มีทางเข้าออกลึกลับซับซ้อนราวกับเขาวงกต บวกด้วยประตูกลอีกหลายบาน มีทางออกพร้อมที่จะไปทะเลล่องด้านหลังโรงแรม

ได้ทันทีที่ตำรวจบุกเข้ามาทางด้านหน้า

แต่การพนัน...ก็ไม่ใช่เรื่องที่อุรุสจะสนใจ

เขาจอดรถ เดินเข้าไปที่ห้องโถงด้านหน้า...ขณะนั้นเปิดไฟเพียงสลัวๆ สว่างอยู่แต่เฉพาะตรงเคาน์เตอร์ พนักงานที่ประจำอยู่เป็นคนที่เขาไม่คุ้นหน้า...ซึ่งก็ดีแล้ว

ห้องว่างมีอยู่เหลือเฟือ เขาขอห้องนอนที่มีเตียงเดี่ยวติดเครื่องปรับอากาศ อีกไม่กี่นาทีต่อมา พนักงานบริการก็นำเขาเข้าไปในลิฟต์ พาขึ้นสู่ชั้นที่สาม... ทุกหนทุกแห่งเงียบเชียบ พื้นที่ปูพรมและผนังที่บนนั้นเก็บเสียงไว้ได้เป็นอย่างดี ทุกหนทุกแห่งให้บรรยากาศของความมิดชิดเป็นสัดส่วนส่วนอย่างที่เขาคาดต้องการ

ก้าวเข้าไปในห้องพัก บริการหนุ่มเปิดไฟขึ้นที่โคมข้างเตียง ก่อนจะหันมาทางชายหนุ่มอย่างรู้ใจ

“ชอบอย่างไรครับพี่?”

อีกฝ่ายทิ้งตัวลงนั่งบนเก้าอี้หวาย ถอดรองเท้าออกก่อนด้วยความเมื่อยขบ ก่อนจะยกขาขึ้นพาดบนม้านั่งรองเท้า

“ขอไอ้อย่างที่ใหม่ ๆ หน่อยเถอะ ไม่ต้องสวยมากก็ได้ แต่ให้สะอาดสะอาดเรียบร้อยหน่อยนะ ไอน้อง”

“มีครับ” หนุ่มน้อยรับคำอย่างขมิ้มมัน “รายนี้เค้าเป็นนักเรียนครับ ที่นี่ต้องเลี้ยงแม่เลี้ยงน้อง ก็เลยมาเฉพาะปลายเดือน ตอนนี้โรงเรียนเค้าหยุดด้วย”

อุรุสหลับตาลง รู้สึกเบื่อหน่ายแม้แต่จะซักถามต่อไป เพียงแต่พยักหน้า... อีกฝ่ายก็หายตัวออกจากห้อง ราวกับแรมมิต

นึกขึ้นมาได้ว่าลืมสั่งอาหารและเครื่องดื่ม จึงแข็งใจเหยียดตัวขึ้น เอื้อมมือไปที่โทรศัพท์ข้างหัวเตียงนอน กดปุ่มเรียกไปข้างล่างเพื่อสั่งอาหารเท่าที่จะนึกขึ้นมาได้ ทั้งที่ไม่ออกกรสอยากเท่าใดนัก แล้วก็เอนหลังหลับตาต่อไปตามเดิม

จะว่างวงหรือ...ก็ไม่เชิง หรือว่าเบื่อ...ข้อนี้ น่าจะใกล้ความจริงที่สุด บางทีก็สงสัยเหมือนกันว่าเขามีชีวิตอยู่ทุกวันนี้เพื่ออะไร ทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตมีอยู่พร้อมแล้วถ้าจะมองในแง่หนึ่ง เท่าที่เป็นตัวเป็นตนมาจนบัดนี้ ยังบอกไม่ได้ว่าเขาขาดสิ่งใดบ้าง จนเกิดการไขว่คว้าแสวงหา...บอกไม่ได้จริง ๆ

ตั้งแต่เกิดมา...ฐานะของพ่อแม่หรือก็เป็นปีกแผ่นสามารถส่งเสียลูกทุกคนให้เล่าเรียนได้สูงสุด ตามแต่ว่าใครประสงค์จะเรียนทางไหน ตัวเขาเอง...อาศัยที่สมองดีกว่าพี่น้องทุกคน เรียกได้ว่าสมองดีเลิศในหมู่เพื่อน ๆ ด้วยกัน สมัยเรียนหนังสือก็ได้รางวัลเรียนดีจากโรงเรียนมาทุกปี ดังนั้นจึงตัดสินใจเรียนแพทย์ ส่วนหนึ่งเพราะใจรักทางนี้ และอีกส่วนหนึ่งเป็นค่านิยมของเด็กหนุ่มสมัยเขาว่า ถ้าใครหัวดีก็มักจะเลือกเส้นทางสีเขียวสายนี้มากกว่าสีอื่น ๆ

เรียนจนได้เหรียญทอง โดยไม่ต้องคร่ำเคร่งอะไรนักหนาอย่างเพื่อนบางคน จะอยู่กรุงเทพฯ ก็อยู่ได้ แต่ว่าเขาเองเลือกมาอยู่ต่างจังหวัดเมื่อหมดกำหนดการรับราชการในชั้นแรกแล้ว เพราะเห็นว่าต่างจังหวัดยังขาดแคลนแพทย์อยู่มาก และอีกอย่างหนึ่งถ้าเทียบกันแล้ว...หนทางที่จะ 'ดัง' นั้น อยู่ต่างจังหวัดเห็นจะง่ายกว่าอยู่ในมหานครที่เต็มไปด้วยผู้เชี่ยวชาญเดินแทบจะชนกันตาย

โยกย้ายมาสองสามแห่ง จนกระทั่งปักหลักอยู่ได้ที่นี่ เขาไม่คิดว่าจะย้ายไปไหนอีก นอกจากจะย้ายกลับไปเปิดคลินิกที่บ้าน...แต่ว่าอยู่ที่นี้ก็นับว่าเป็นอิสระดี ไม่ต้องไปยุ่งเกี่ยวกับกิจการของครอบครัวให้เป็นที่น่าเบื่อหน่าย แล้วอีกอย่างหนึ่งการอยู่กับพ่อแม่ในวัยนี้พิเศษที่ไหนกันเล่า มีแต่จะทำให้เป็นเด็กไม่รู้จักโต

ขนาดนั่งอยู่เฉย ๆ แม็กก็ต้องให้เด็กลูกจ้ำยกจานใส่มันเชื่อมเข้ามาให้กิน ไม่กินแม็กก็น้อยใจว่าตอนเล็ก ๆ ลูกชายชอบของหวานอย่างนี้ แม่อดสำหรับหลังคลอดหลังแข็งเชื่อมมันให้จานใหญ่กลับไม่กินเสียแล้ว...อะไรเหล่านี้แหละ ซึ่งทำให้เขาเบื่อ...ไม่ใช่เบื่อว่าเจ้ามันรสหวานแสบลิ้นนั้นจะทำให้ชยกัยอ่อน แต่เบื่อที่ต้องย้อนกลับเป็นเด็กอีกครั้งหนึ่งซึ่งที่จวนจะแก่อายุเต็มทีแล้ว

“ไปอายุโน่นเสียตั้งนานสองนาน...” แม่เขาเคยว่าอย่างนี้ ตามประสาแม่ที่มีลูกชายเก่งมากก็รักมาก “ทำไมไม่มีลูกเมียเสียทีละลูก พี่น้องเขามีหลานไปกันหมดแล้ว เหลือไอ้ตคนเดียวเท่านั้นเอง”

ความคิดนั้นนับว่าไม่เลวเหมือนกัน เพราะเพื่อนบางคนก็รีบเร่งแต่งงานไปเพื่อจะได้มีลูกทันที บางคนก็เอ้อระเหยฉลองความโสดอยู่นานพอสมควร แต่แล้วก็ไปไม่รอดสักราย มีแต่เขาเท่านั้นที่เรียกได้ว่าอยู่ยงคงกระพันกว่าเพื่อน

ขนาดพี่ชายยังสงสัยว่าเขาจะมีรสนิยมผิดแปลกไป ชอบเพศเดียวกันขึ้นมา

หรืออย่างไร

“บ้า เปล่าน่าพี่” เขาโวยวายปฏิเสธ “ผมνομัล รับรองพันเปอร์เซ็นต์
เลยพี่ เพียงแต่ยังหาไม่ได้เท่านั้นเอง”

“แล้วมันหายากตรงไหนวะ อยากรู้หนัก?” พี่ชายผู้มีเมียไปแล้วสองคน คือ
หย่าคนหนึ่งมาแต่งงานกับคนที่สองเรียบร้อยแล้ว เกิดความสงสัยขึ้นมา

“หายาก...” เขาตอบอย่างใจจริง “หายากจับหายเลย”

ผู้หญิงมีอยู่มากมายก็จริงอยู่หรอก แต่ผู้หญิงที่จะเป็น ‘หนึ่งเดียวคนนี้’
ของเขานี้ จนบัดนี้ก็ยังไม่รู้ว่าหล่อนเกิดมาแล้วหรือยัง

ตั้งแต่สมัยที่เรียนอยู่ชั้นมัธยมแล้ว เขามีแฟน...ก็ทำไมจะไม่มี ในเมื่อเขาเป็น
นักเรียนระดับเหรียญทองของโรงเรียน ชื่อเสียงระบือลือเลื่องไปถึงโรงเรียนสตรีอีก
หลายแห่ง แต่เรื่องของเด็ก ๆ จะเอามาเป็นข้อจริงจังอะไรได้ยาก แล้วเขาก็ไม่คิดว่า
จะชอบผู้หญิงที่อายุรุ่นราวคราวเดียวกัน สมัยที่เป็นวัยรุ่นอยู่ด้วยกันก็นับว่าเหมาะสม
ดีหรอก เขาอายุสิบแปด หล่อนอายุสิบหกสิบเจ็ด แต่ถ้าจริงจังก็น่าไปจนถึงร่วมหอ
ลงโรงกัน พออายุสี่สิบ หล่อนจะแก่ให้ยวนมีตินกาเป็นฝูง ส่วนเขายังหนุ่มฉกรรจ์
ไม่เปลี่ยนแปลง...ก็ผู้ชายอายุสี่สิบแก่ที่ไหนกันแล้ว แล้วจะไปทนอะไรกันไหว ต่อให้
หล่อนไปผ่าตัดตัดหน้ามาแทบเป็นแทบตาย หล่อนก็ยังเป็นสาวใหญ่อยู่นั่นเอง

เพราะเหตุนี้ เขาจึงไม่ยอมมีคูรักที่เรียนอยู่ในมหาวิทยาลัยด้วยกัน เพราะ
มองเห็นปัญหาล่วงหน้าเรื่องอายุขัยนี้แหละ

นอกจากนี้ คนที่เรียนมหาวิทยาลัยก็ไม่เชื่อว่าจะสะสวยหรือสติปัญญาดีกัน
ทุกคน ชนิดเรียนตก ๆ หล่น ๆ เขาก็ไม่อยากจะได้มาอีกเหมือนกัน แล้วถ้าไม่สวย
ด้วยแล้ว...ข้อนี้ขอให้ตัดออกไปตั้งแต่แรกแรกได้เลย

แล้วส่วนผู้หญิงสาวสวยล่ะ?

ก็น่ารำคาญอีกนั่นแหละ ตรงที่ผู้หญิงพอรู้ว่าสวยมักจะเห่อรูปโฉมเสีย
จนไม่รู้จักทะนุบำรุงสติปัญญา อย่างลูกสาวคุณนายมณีที่แสงศรีบอกเขา ราชัน
เขารู้...แม่ไม่ค่อยสบาย เลยอยากให้ลูกเขยเป็นหมอไว้ช่วยดูแลอาการ แต่เขาก็ไม่
ชอบผู้หญิงที่พูดอะไรไม่เป็น นอกจากเอาแต่ยิ้มหวานทำเตี๋ย อย่าวว่าแต่เอ่ยชื่อ
นายกอร์บาซอฟออกมาแล้วหล่อนจะไม่เคยได้ยื่นมาก่อนเลย ขนาดถามว่า สกา

กทม. มีหน้าที่อะไร หล่อนยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าสถานะที่อยู่ส่วนไหนของเมืองไทย

ผู้หญิงอย่างลูกสาวคุณนายมณีมีมากมาย บางคนก็สวยขนาดระดับชาติ เสียด้วยซ้ำ แต่เขาไม่เคยสนใจคนไหนเกินกว่าพูดกันสักสองครั้ง หล่อนหาสามีได้ไม่ยากนักหรอกเพราะอาเสี่ยวที่ด้อยพัฒนายังมีอยู่อีกมากในประเทศนี้ พวกนี้ถือกันว่า มีเมียสวยเหมือนได้เลี้ยงปลาการ์ปตัวละหมื่นในตู้กระจก เขาเองยังไม่ต้องการเลี้ยงเมียเอาไว้อวดชาวบ้าน แบบนั้นจึงขอผ่านไปก่อน

เสียงเคาะประตูดังขึ้นเบา ๆ แล้วประตูก็เปิดเข้ามาอย่างช้า ๆ เหมือนไม่สู้แน่ใจนัก

ชายหนุ่มเอี้ยวไปมอง เด็กสาวหน้าตาสะอาดหมดจดคนหนึ่งยืนเหนียมมายอยู่ที่นั่น หล่อนดูอ่อนวัยและสะอาดสะอ้านจริงอย่างที่เขาสั่งบริการหนุ่มไปเสียด้วย นับว่ามันหามาให้ได้ไม่เลวเลย

เอาละ... คินนี่เป็นอันว่าหมดเรื่องเบื่อไปชั่วคราว

ยามืดที่หมออูร์สให้มานั้นตีพอใช้ อย่างน้อย

เมรียก็ไปทำงานในตอนเช้าวันต่อมาได้ โดยไม่มีอาการเป็นหวัดคัดจมูกหรือครั่นเนื้อครั่นตัวอีก แต่ว่ายังรู้สึกซึ่ม ๆ อยู่บ้างเล็กน้อย หล่อนหวังว่าบรรยากาศครึ้นเครงในที่ทำงานจะช่วยให้หล่อนดีขึ้นบ้าง

ทุกอย่างดำเนินไปอย่างที่คิด ก่อนจะเข้าทำงานกันตอนเก้าโมง ก็มีกาแฟและของว่างเล็กๆน้อยๆ ที่อัศจรรย์... เลขานุการสาวของสำนักงานเตรียมไว้ให้ทุกคนอย่างพริกพร้อม

๓

“เอ๊ะ วันนี้ทำไมโอ้เอ้มาสายนักวะ” สาวหนึ่งในสำนักงานเอ่ยขึ้นเป็นเชิงปรารภ เมื่อถือกาแฟกลับไปโต๊ะทำงาน “วันนี้มันไม่ได้ไปว่าความที่ไหนนี่หว่า หรือว่ามันจำวันผิด”

“เมื่อคืนยังเห็นมันแอนอยู่ที่บาร์ลูน่าเลยตอนดึก ๆ”

“งั้นแหงแล้ว โดนเมียตบเอาแหง ๆ”

“โอ้ห้...เรื่องแค่นี้ต้องตบกันด้วยอะ กูละเซ็งฉิบหาย กูเองถ้ามีผิวแล้วผิวตาเขียวไม่ให้กูไปเที่ยวไหนมั่งกูตีบเอาจริง ๆ”

“ฮั่นแน่ มึงถึงหาผิวไม่ได้ซักที...กูเพิ่งรู้เคล็ดลับที่ถืบนี้เอง”

กระดิ่งที่แขวนไว้เหนือประตูกระจกดังกรู้งกริ่งเมื่อมีคนผลักเข้ามา หลายคนยืมทักเจ้าของสำนักงานที่ผลักประตูเข้ามาอย่างเร่งรีบ

“เฮ้ย โอ้ไก่” เขาที่กลุ่กน้องสาวสวยคนหนึ่งในกลุ่ม ซึ่งก็เป็นคนที่วิจารณ์เพื่อนอย่างถึงลูกถึงคนอยู่เมื่อครู่นี้แหละ

“ไอ้เอี๊ยะหรือยังวะ วันนี้อี๊ยะต้องไปกรุงเทพฯ ด่วนเสียด้วย ต้องขอให้มันทำแทนเรื่องห้องแถวของเสี้ยะเพ็งเขานะ”

“ยังไม่มาสะ ตัวเสี้ยะ” เจ้าหล่อนคนสวยตอบเสียงแจ้ว หล่อนไม่เคยพูดคำว่า ‘คะ’ หรือ ‘ขา’ อย่างสุภาพที่สุดก็คือ ‘สะ’ เหมือนเด็กผู้ชาย

‘ตัวเสี้ยะ’ เป็นชื่อเจ้าตัวบอกให้ทุกคนเรียกเขา ไม่มีใครเรียกชื่อจริงแม้แต่เลขานุการของเขาเอง ลูกความหรือลูกค้าที่เข้ามาที่นี่ก็รู้จักเขาในนามนี้ แม้แต่คนแก่ครวฟอกก็เรียกเขาว่า ‘ตัวเสี้ยะ’ เช่นกัน

ชาตย์บอกว่าเป็นการแสดงความเป็นกันเอง และสร้างความไว้นั่นเชื่อใจในชั้นแรกอย่างได้ผลดีนัก เพราะว่าชาวเมืองนี้เห็นเขาตั้งแต่อ่อนแต่ออก เขาจากไปเรียนหนังสือที่กรุงเทพฯ ก็เฉพาะในมหาวิทยาลัยและฝึกงานอยู่อีกไม่กี่ปี หลังจากนั้นก็กลับมาช่วยพ่อก่อนที่จะแยกออกมาทำงานคนเดียว เขาจึงไม่ยอมให้คนที่รู้สึกว่าเขาเป็นคนอื่นคนไกล

ชาตย์เป็นเพื่อนกับรุ่นพี่ของเมรัย เพื่อนรุ่นพี่คนนั้นเองเขียนคำรับรองให้หล่อนมาสมัครงานกับเขา แต่ถึงไม่มีคำรับรอง ชาตย์บอกว่าเขายินดีรับหล่อนอยู่แล้ว เพราะว่าพ่อเขากับพ่อหล่อนรู้จักกันดี และต่างก็นับถือนิสัยใจคอกันมาก

เขาอาจจะให้เกียรติหล่อนข้อนี้หรืออย่างไรก็ไม่ทราบแต่หล่อนก็เป็นคนเดียวในสำนักงานที่เขาไม่เรียกว่า ‘ไอ้’ อย่างเรียกสาวสวยคนอื่น ๆ หากแต่ใช้คำว่า ‘ยาย’ นำหน้าแทน แต่สรรพนามที่เรียกตัวเองก็ยังเป็น ‘อี๊วะ’ เวลาเขาเผลอ หรือว่า ‘เสี้ยะ’ ตอนที่เขาเผลอ ทั้งที่เขาได้มีเชื้อเงินเกินกว่าคนอื่น ๆ ในสำนักงานเลย

เมรัยชอบหัวหน้าของหล่อน เพราะว่าอย่างน้อยเขาก็ไม่เคยทำท่าเจ้าชู้กับหล่อน ไม่มีท่าทีว่าจะแฝงลับลคมในหรือว่าจะพยายามเอาเปรียบคนที่ทำงานกับเขา ไม่ว่าเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ถ้าหล่อนทำงานได้ผลดี เขาจะจ่ายรางวัลอย่างเต็มใจ แต่ถ้าทำอะไรให้ตำหนิได้ เขาก็เ็ดตตะโรอย่างไม้อั่นเหมือนกัน

“ตายห่า...เอางี้ดีกว่า ถ้ามันมาให้อ่านโน้ตที่อี๊วะเขียนไว้ก็แล้วกัน เดี่ยวอี๊วะต้องไปแล้ว”

“มีเรื่องด่วนอะไรหรือสะ ตัวเสี้ยะ” ไก่ถามเสียงใส คนที่นี้ถือกันเหมือนครอบครัวใหญ่ที่พร้อมจะรู้เรื่องทุกซอกซอกของกันและกันเสมอ

“เรื่องที่ว่าอ๊วลากคอปไปด้วยนะซี” ชาตย์ทำเสียงเบื้อ ๆ “ไอ้ร้อยมันกลับมาจากอังกฤษแล้ว แล้วไม่รู้มันไม่ยกกะบอกว่าจะมา พอกลับมาตอนกระดิกตีนอยู่ในไฮเต็ลมันค่อยโทร.ทางไกลมาบอก ป้าอ๊วก็เลยเร่งอ๊วให้ไปรับมัน ไอ้ที่...บอกว่าให้มันนั่งรถเมล์ติดแอร์มาเอง ป้าจะกระที่บอ้อเสียให้ได้ สงสารกลัวคนแก่จะตาย เลยต้องขับรถไปรับมัน...”

“ไอ้ร้อยมันมาแล้วหรือ” ศจีหัวเราะก๊ากก “นี่กลัวว่ามันต้องเบื้อ ไข้ฝึกภาษาแค่หกเดือนนี่ตีตมไปแล้ว แต่ความจริงหัวมันตีนะตัวเฮีย มันไปเรียนแค่พูดภาษาให้คล่อง กลับมาก็หางานทำไม่ยาก”

ชาตย์ไม่ได้ฟังต่อ เขาผลนผลนเข้าไปในห้องทำงาน พลางตะโกนเรียกเมรีย และเลขานุการของเธอให้ตามเข้าไปพร้อมกัน

“ยายเม ลื้อไปจัดการเรื่องที่บ้านวัสดุก่อสร้างเค้าต้องเสียภาษีเพิ่มเรียบบร้อยแล้วหรือยัง คำนวณให้เขาเรียบบร้อยหรือเปล่า”

“เรียบบร้อยแล้วคะ” เมรียหยิบแฟ้มที่หล่อนถือมาด้วยออกยื่นส่งให้อีกฝ่าย

“ดี แล้วไง...ต้องเสียภาษีตามนั้นครบถ้วนหรือเปล่า”

“หักลดหย่อนได้อีกคะ อย่างที่พี่จิดคิดให้ เมไปยืนยันกับสรรพากรเขา เขาก็ยอม เคราะห์ดีที่ทางบ้านเขาเก็บหลักฐานไว้ครบ ไม่งั้นต้องไปหาเพิ่มอีกคงลำบากเหมือนกัน”

“เอาละโอ.เค.” เขายิ้มให้หล่อนอย่างโล่งใจ เป็นเครื่องหมายบอกให้รู้ว่าหล่อนทำงานได้ถูกต้อง

แล้วเขาก็หันไปสั่งงานกับอัจฉราอย่างเร็วบรีอ บอกให้รู้ว่าอนุญาตให้หล่อนออกมาจากห้องได้แล้ว เมรียจึงค่อยๆ เลี้ยวออกมา

พอดีกับเห็นชายหนุ่มเจ้าของชื่อเล่นว่า ‘เอ๋’ ทะเลิกทะเลักเข้ามาพอดี

“ไอ้เอ๋โว้ย ตัวเฮียเรียก” ไก่อ๋ร้องบอกเสียงใส น้ำเสียงหล่อนจะว่าไปแล้วไม่กลมกลืนกับถ้อยคำที่หล่อนใช้ แต่ทุกคนก็ฟังชินเสียแล้ว

“กำลังสั่งงานอยู่เขาอยู่คะ” เมรียบอกชายหนุ่ม แล้วถามต่ออย่างคั่นเคย “วันนี้ทำไมมาสายนักล่ะคะ”

“เรื่องมันมี” เอ๋ทุดตัวลงนั่ง ไก่อ๋ ศจี และฟางก็พร้อมใจกันลุกจากที่นั่ง

เข้าไปหาเขา เพราะรู้ว่ามီးเรื่องสนุกได้ฟังแน่นอน

“เรื่องอะไรอะ?” ศจีถามก่อน

“คือจี้ เมื่อคืนกูไปที่บาร์ลูน่า...ยังเจอไก่มันเลย...” เอ้เริ่มเรื่อง

“รู้แล้ว มันบอกแล้ว...อไก่มันแรตของมันทุกคืน” ฟางตัดบทแล้วเร่งอย่างใจร้อน “มึงไปคาบไก่หลงมาใช่แม่ะ”

“เดี๋ยวก่อนซี ให้กูเล่าก่อน” เอ้ยกมือขึ้นกอดอกทำท่างอนๆ “พวกมึงซักฉิบหายยังจี้ กูไม่ต้องเล่าก็ได้ราคาบุญ”

ศจีและฟางหันไปยกคิ้วให้กัน

“มาดมันน่าถึบมัยละ ไ้อ้ห-นี่...ไม่เล่ากูก็ไม่ฟัง เรื่องของกูมันลึกว่าจม...”

เอ้รีบยกมือห้ามไว้ทันควัน

“เอาน่าเล่าก็เล่า ใจน้อยฉิบ...คือจี้เนะ เมื่อคืนกูไปกินเหล้าอยู่กับไอ้เวก พอกำลังตึงๆหน้า ผู้หญิงคนนึงเค้าก็เดินมาทัก...ทักเสียงอ่อนเสียงหวานเซียวนะ ตีแขนกูตึงเผียะชะอีก บอกว่าไม่เจอกันตั้งนาน ไม่รู้ว่าอยู่จังหวัดนี้ แหมโลกกลม... เขาก็พาล่ามอะไรของเขาไปยังจี้ กูก็งเป็นไก่ตาแตก นึกไม่ออกกว่าเป็นใครที่ไหน”

“ไก่หลงมั้ง”

“เค้าก็บอกชื่อเซ่เรียบร้อยนี่หว่า เค้าไม่ได้อยู่ที่นั่นหรอก อยู่ลำปางนูน เค้ามากกรุงเทพฯ แล้วเลยมาตระหาหอกอะไรไม่รู้ที่นี่ เค้าพักอยู่ที่โรงแรมนี้ ไ้อ้บาร์ลูน่า มันอยู่ชั้นล่างใช่มัยละ แล้วกูเกาะยืมนะซี ลองอีรูปนี้...เดี๋ยวกี้เสริ้จุกตามขึ้นไปส่งที่ห้องพักก็เรียบร้อยโรงเรียนจีน...”

ไก่ทำตาโต

“แล้วเรียบร้อยมัย”

“ไม่รู้ซี” เจ้าตัวเสียงอ่อย

“เป็นยังไง...ไม่รู้” ทั้งสามสาวถามพร้อมกัน

“เกาะเค้าก็คุดๆแล้วก็ขอตัวไปห้องน้ำ แล้วกูคอยอยู่ก็ไม่เห็นเค้าเดินกลับมา ก็แค่นั้นเอง ไ้อ้เวกมันว่าอย่าไปบอกเมียเซียวนะมั้ง...”

“โธ่ เท่านั้นเอง หลอกให้ฟังแทบตาย” ฟางทำท่าหมดแรง

“ยังไม่หมด ไ้อ้เวกมันห่วงมาก เลยกำขั้บอีกตอนมาส่งกูที่บ้าน...”

“แล้วไง?” คราวนี้เสียงถามพร้อมกันอีก

“มันเลือกมากำชับต่อหน้าเมียกู เลยเสร็จกัน กูโดนชะหลายแผล เมื่อเข้าเลยมาสาयนี้ไงเล่า”

เสียงให้ตั้งขึ้นพร้อมกัน จนคนงานที่ออกจากด้านหลังทำหน้าที่อื่น ๆ แต่แล้วเด็กหนุ่มผู้นั้นก็อมยิ้ม เพราะว่าชินกับเสียงเอะอะเฮฮาของที่นี่เสียแล้ว แม้แต่เมรียก็อดยิ้มไม่ได้

หล่อนจะไม่แปลกใจเลยถ้าพบว่าเรื่องที่เล่ากันนี้เป็นเรื่องที่เคยแต่งขึ้นมาเองทั้งเพ รายนีเล่าเรื่องได้เป็นคั่งเป็นแคว โดยเฉพาะเวลาเมาหรือว่ายังไม่สร้างเมาแต่ว่าถ้าเป็นเรื่องงานแล้ว เขาก็รับผิดชอบได้อย่างที่ไม่ทำให้ใครหนักใจ

อัจนราออกมา เอ็งจึงผลุบเข้าไปในห้องทำงานของหัวหน้าอย่างว่องไว หายเข้าไปได้ครู่เดียว เสียงกระดิ่งที่ประตูก็ดังกรังกรังขึ้นอีก คราวนี้ผู้ที่เดินเข้ามาคือมารดาของชาติย์

ปกติคุณนายพเยียจะไม่ค่อยเข้ามาเยี่ยมยามที่ที่ทำงานของลูกชายนัก มีบางครั้งที่หล่อนจะมาดูแลความเรียบร้อยหรือซ่อมแซมอะไรที่ชาติย์ไม่มีเวลาทำเอง เช่น ปูกระเบื้องห้องน้ำใหม่ หรือว่าเปลี่ยนผ้าปูที่นอน แต่เรื่องงานแล้วหล่อนไม่เข้ามาเกี่ยวข้องด้วย

“ไม่ไหว” หล่อนเคยให้เหตุผล “เป็นเมียทนายความมาสวมลึบกว่าปีกีพอแล้ว จะต้องมารบใช้ทนายความอีกคนตอนแก่ๆ นี่มันทนไม่ไหว”

คุณนายพเยียมีอายุล่วงเข้าหกสิบแล้ว แต่ก็ยังเป็นหกสิบที่ยังสาว มีสง่าและกระฉับกระเฉง อาจจะเป็นเพราะหล่อนเอาใจใส่ตนเองให้ดูพริ้งเปรายอยู่เสมอ ตามประสาคนทีออกสังคมมาก และต้องอาศัยบุคลิกในการช่วยหาความน่าเชื่อถือให้กับตนเอง

เมื่อสาว ๆ คุณนายพเยียก็ไม่ได้ร่ำรวยอะไรหรอก สามีกับหล่อนช่วยกันก่อร่างสร้างตัวขึ้นมา จากการเป็นทนายความและผู้ดูแลผลประโยชน์ของห้างร้านและนักธุรกิจหลายคนในจังหวัด เพราะว่าคุณนายพเยียเป็นทนายความที่ชำนาญทางคดีแพ่ง ส่วนคุณนายพเยียก็เป็นนายหน้า...ติดต่อกับชายสาวพันนับตั้งแต่ที่ดินไปจนกระทั่งเพชรพลอย และผ้าไหม หรือว่าข้าวของอื่น ๆ ที่ต้องการคนกลางช่วย

ติดต่อกัน หล่อนเป็นคนทีฉลาดทางการเจรจาพาที หวานล่อมและเกลี้ยกล่อมคนเก่ง หล่อนจึงสร้างฐานะขึ้นมาได้จนกระทั่งเป็นเศรษฐีคนหนึ่งของจังหวัด

ไปไหนมาไหนในเมืองนี้ หล่อนก็ได้รับการนับหน้าถือตาเท่ากับภรรยาของข้าราชการสำคัญคนหนึ่ง เป็น ‘คุณนาย’ อย่างเต็มภาคภูมิ

วันนี้คุณนายพเยี้ยแต่งกายด้วยผ้าทอพื้นเมือง ที่กลายมาเป็นผ้าที่แพงอย่าง เป็นบ้าเป็นหลังในระยะหลังนี้ สีแดงแก่ทั้งชุด ประดับกายด้วยแหวนทับทิมเม็ดโต ล้อมเพชรเข้าชุดกับต่างหูทำด้วยพลอยมีค่าชนิดเดียวกัน ผมที่ทำมาใหม่ ๆ และย้อม ไร้ดำสนิทนั้นเรียบไม่มีกระดิก ส่งเสริมความสง่ามีราศีให้กับดวงหน้าที่ลงรองพื้นไว้ อย่างดี แลเห็นนัยน์ตาที่คมเป็นประกาย และริมฝีปากบาง มีไฟเม็ดพองามอยู่เหนือ ริมฝีปาก

คุณนายพเยี้ยทักทายกับทุกคนในสำนักงานอย่างอ่อนหวานเหมือนกับเป็น ลูกหลาน

“แหม แม่ผจญมีฐานะจริง ๆ เสียด้วยซีจ๊ะ ไม่งั้นจะชวนพวกลูกไปทานข้าว ด้วยกันสักวัน วันนี้ก็ต้องเข้ากรุงเทพฯ ป้าเขาเร่งให้ไป...แต่แม้ว่าแม่จะเลยไปที่ ศูนย์การค้าด้วย พวกเครื่องนอนเค้ากำลังลดราคา น่าซื้อออก...”

“อ้อ ต้องซื้อให้รอยเค้าด้วยหรือเปล่านั้นคะคุณแม่” ไก่ถาม

คุณนายพเยี้ยยิ้มน้อย ๆ

“โอ๊ย ไม่ละจ๊ะ แม่คนนั้นนะเค้ามีของเค้าเยอะแล้ว ซื้อไปแม่ก็ไม่ถูกใจ เสียตายของเปล่า ๆ ถ้าใครว่างจะตามแม่ไปเที่ยวมั่งไหมละจ๊ะ”

ทุกคนเหลียวมองหน้ากัน แล้วสั่นหน้าเกือบจะพร้อมกัน เพราะการทำงาน ถึงแม้ว่าไม่ใช่เรื่องนั่งโต๊ะจำเจอย่างราชการ แต่ก็ไม่ใช่ว่าเรื่องที่จะเกล็ดไปไหนได้ หากว่าหัวหน้าไม่ได้สั่ง

“ขอบคุณฮะ แต่พวกเรายังไปไม่ได้...งานเยอะฮะ อยากไปซะหมดเลย” ไก่ ตอบอย่างอ่อนหวานเท่าที่คนอย่างหล่อนจะทำได้

คุณนายพเยี้ยก็เลยยิ้ม ไม่ว่าอะไรอีก แล้วเมื่อผ่านโต๊ะทำงานของเมรัย หล่อนก็บอกอย่างยิ้มแย้มตามเคยว่า

“ว่าจะแวะไปหาคุณย่าหน้าบ้าง ยังไม่มีเวลา แต่ก็นึกถึงคุณน้าอยู่เสมอละ